

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.155 van 22 september 2016
in de zaak A. 219.949/XIV-37.156**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Theresia Debrock
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Lombardenvest 34, 2de verdieping
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 augustus 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 171.168 van 1 juli 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 11 augustus 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Er kan niet worden ingezien op welke wijze het feit dat in het bestreden arrest onder het kopje “1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak” enkel de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vermeld en geciteerd de strekking van het bestreden arrest zou hebben beïnvloed, temeer daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een

beroep tegen een beslissing van de staatssecretaris enkel over een annulatiebevoegdheid beschikt. Het eerste onderdeel van het enige middel kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

2. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek houden in dat de rechter aan een akte geen uitlegging mag geven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

Waar verzoeker aanvoert dat de feiten waarvoor hij in Turkije werd veroordeeld en de feiten waarvoor hij op 19 februari 2009 in België werd veroordeeld hem niet konden worden tegengeworpen als niet getuigend van verantwoordelijkheidszin tegenover zijn kind, mist zijn kritiek feitelijke grondslag. Uit de lezing van de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest blijkt immers niet dat die feiten enkel en alleen als een negatie van verzoekers verantwoordelijkheidszin tegenover zijn kind worden beschouwd. Bovendien wordt de veroordeling in Turkije zowel door de aanvankelijk bestreden beslissing als in het bestreden arrest buiten beschouwing gelaten. Waar verzoeker aanvoert dat het bestreden arrest “geen aandacht schenkt aan het vervolg van het betoog [...] waarin hij argumenteerde dat uit de feiten opgenomen in het correctioneel vonnis [van 19 februari 2009] een andere realiteit bleek dan de voorstelling van zaken die was opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing”, moet worden vastgesteld dat hij met dat betoog de feiten waarvoor hij werd veroordeeld trachtte te minimaliseren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter op wettige wijze vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om een vonnis waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete wegens opzettelijke slagen en verwondingen en het dragen van verboden wapens te betrekken in het onderzoek op grond van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)’. Wat betreft verzoekers kritiek dat in het bestreden arrest wordt voorbijgegaan aan het feit dat hij op 30 december 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, zijnde een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ondanks zijn veroordeling op 19 februari 2009, kan in de eerste plaats niet worden ingezien op welke wijze dit feit de strekking van het bestreden arrest zou kunnen hebben beïnvloed, noch wordt dit door verzoeker toegelicht. Bovendien heeft verzoeker dit gegeven niet als dusdanig aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zowel in de aanvankelijk bestreden beslissing als in het bestreden arrest wordt wel degelijk rekening gehouden met het

feit dat verzoeker tegen het verstekvonnis van 5 december 2013 verzet heeft aangetekend. Uit niets blijkt dat dit vonnis op enige wijze doorslaggevend zou zijn geweest in de beoordeling van verzoekers gedrag ten aanzien van het fundamenteel belang van de samenleving. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht aldus op wettige wijze te stellen dat verzoeker weliswaar aangeeft zijn situatie anders te beoordelen, maar dat hij hiermee niet aantoont dat de aanvankelijk bestreden beslissing, waarin met verwijzing naar meerdere veroordelingen in zijnen hoofde wordt besloten dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee aan de stukken vervat in het rechtsplegingsdossier een uitlegging heeft gegeven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan en het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

3. Luidens artikel 43 van de vreemdelingenwet volstaat een verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling op zich niet om een familielid van een burger van de Unie het verblijf te weigeren. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht vaststelt, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing niet alleen verwezen naar verzoekers veroordelingen, maar ook naar “de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten” om te besluiten dat “de verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”. In punt 2.9 van het bestreden arrest gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in op de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “het niet ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdelingen met een minderjarige zoon”, dat “[i]n de [aanvankelijk] bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de weigering om verzoeker toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden gericht is op de bescherming van de openbare orde” en dat “[a]angezien verweerder tevens op basis van concrete feiten heeft vastgesteld dat verzoeker nog als een

gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd, [...] verzoeker niet gevolgd [kan] worden in zijn stelling dat er geen sprake is van een juist evenwicht tussen het door de bestreden beslissing beoogde doel en zijn privéleven”. Met zijn kritiek als zou het bestreden arrest niet aanduiden op basis van welke concrete feiten de verwerende partij heeft vastgesteld dat hij nog als een gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd, gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin uitgebreid wordt gemotiveerd omtrent die feiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt in zijn beoordeling, zoals uitdrukkelijk blijkt uit punt 2.9 van het bestreden arrest, wel degelijk rekening met de ernstig verstoorde relatie tussen verzoeker en de moeder van zijn kind en het feit dat het kind geen band heeft met zijn land van herkomst, maar is daarbij van mening dat dit “niet [impliceert] dat verweerder geen rekening zou mogen houden met het gevaar dat verzoeker uitmaakt voor de openbare orde en [...] niet [leidt] tot de vaststelling dat verweerder verplicht zou zijn om verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te staan”. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus wel degelijk de vereiste wettigheidscontrole op de belangenafweging gemaakt en gemotiveerd waarom deze proportioneel was. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tweeëntwintig september tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams